

Pügmalión

1

Lépj ki a kőből fogynak napjaim
Már nem tudok nagyon sokáig várni
Légy a gyönyör de légy akár a kín
Légy Galateia bárki és akármi

Hány csigamászta hajnal nyers szaga
Hány bódító már fonnyadt nyári rózsa
Hány vad szüret cefréje mustja a
Parfűmöd s hány tél zúzmarája hója

Lépj ki a kőből s én faragtalak
Bár ne a *másik* légy de *mása* régi
Álomnak és hogy én álmodtalak

Vagy engem Te olyan mindegy ha vagy
S mindegy az is hogy földi vagy vagy égi
Csak végre hús-vér lényként lássalak,

2

S érintselek s az öledbe hatolva
Megértsem végre ez volt az a rózsa
Melynek a vésőm szolgált hogy kibontsa
A szirmait és illatárját ontsa

S csak a valódi dőlhet meg soha
A kebleid iker-Olümposza
Ó Galateia alkoss engem újra
Kivéstelek te meg csiszolj ki újra

Öleddel száddal hogy ki nem vagyok

Lehessek én szárnyatlan Ámorod
Galateia alkoss meg engemet

Hogy ne csak a tökéletest a márványt
Szeressem benned ám a tarka zárványt
Zsémbes-szerelmes-édes énedet.

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

← [Előző](#)
[Következő](#) →